

BOHATÁ PÁLAVA

Baron se stále držel hranic a představy o budoucím domově. „Budou si mě Honzík s Eliškou pamatovat?“ slyšel pochybnosti svého srdce. „Snad to vypadá jako pohádka. Já, Honzík a Eli spolu s jejich rodiči...“

Únava a přemýšlení Barona tak zmohly, že si ani nevšiml vzrůstající vzdálenosti od hranic, kterou nabíral, když se nechal vést řekou Dyjí. „Kde to jsem? To je pohádkové místo,“ rozplýval se nad krásou okolí. Prales vystřídal udržovaný přepychový anglický park plný barevných jarních květin. Skromné dokvétající sněženky, které své rozpaky nad dohasínající chvilkou slávy zakrývaly pod listy nových květin, nahradily koberce žlutých či fialových macešek. Libou vůní Barona okouzly fialové i bílé fialky při okrajích záhonů pečlivě osázených zahradníky Lednicko-valtického areálu. Zámek Lednice svým názvem sice mrazil, ale krásou okolí hrál u srdce.

Velice pomalu, jen co tlapka tlapku mine, se rozhodl pokračovat dál. Vidina setkání s dětmi byla silnější než krása, kterou oblast oplývala.

Na samém okraji jižního břehu Novomlýnských nádrží ukončil vyčerpávající cestu na dvorku nikterak zvláštního domku. Zaujal jej ovšem sochou ženy kyprých tvarů, ze které cítil bezpečí domova a hojnost. Vyčerpán usnul přímo před zdí, kterou ochraňovala.

„To není možné! Kde se tady vzaly ty chlupaté příšery?“ vyplašeně reagoval Baron na skupinku pravěkých lidí a následoval svůj zadeček do samého růžku budovy, kde se snažil nepozorovaně splynout s prostředím. Nebylo mu to však nic platno.

„Jídlo,“ vyrazil ze sebe skřek jeden z nich a ukázal na Barona.

„Oheň, vzít!“ reagoval jiný.

Prvnímu z nich se podařilo Baryho chytit. Ten se nemohl vůbec bránit. „Nefunguje mi tělo! Jak je možné, že se nemohu hýbat?“

Člověk se blížil k daru, kterým byl oheň, a ze země zvedal předmět vypadající jako ostře hraněný hladký kámen.

„A je po mně!“ uvědomil si Baron. „Myslete na mě v dobrém!“ vyhrkl ze sebe a myslel při tom na všechny tvory, kteří se zúčastnili jeho dlouhého putování.

„Jedeš! Ať už tě tady nevidím!“ ozval se ženský hlas a Barona překvapila studená sprcha.

„Kdo uteče, vyhraje!“ pomyslel si a vzal nohy na ramena. Zastavil se až na nejvyšším vrcholu

oblasti, Děvíně. Toto místo bylo přímo bránou do ráje. Celou jižní Moravu měl jako na dlani. Pod ním se rozprostíral kraj úrodných vinic a skalních stepí, dozdobený bělostnými vápencovými skalami. Právem se tato oblast ocitla mezi památkami UNESCO.

„Co to bylo?“ vzpomněl si na zvláštní dění tohoto odpoledne. Přemýšlel a pomalu sledoval červenou turistickou naučnou stezku. Asi u osmé zastávky mu u informační tabule, pojednávající o geologické stavbě oblasti, všechno došlo.

„To byl jen sen!“ vyštěkl a srdíčko se mu uklidnilo. Při spaní se Bary dostal do období prvního osídlení tohoto území pravěkými lidmi, jejichž největší chloubou byl oheň a pazourek. A ona žena kyprých tvarů byla Věstonická venuše u vchodu do muzea. „No ani se nedivím, že na mě paní pokladní vzala studenou vodu,“ pomyslel si Baron, „svým zevnějškem jsem jí musel odrazovat návštěvníky.“

Zastavil se až v okamžiku, kdy narazil na zvláštní kamenné seskupení, Sirotčí hrádek. „Velký skok historií,“ proběhlo Barymu hlavou. „Před chvílkou jsem byl přímo v pravěku a teď? Hrady se přece stavěly hlavně ve středověku, no ne?“

Opravdu tady žil sirotek? Pověst o templářském rytíři, který odmítl nastoupit do bitvy, aby nepromeškal narození svého syna, o tom alespoň vypráví.

Poslední zastávkou v tak rozmanité oblasti byla oblast nazývaná slanisko u Nesytu. Obyčejně neobyčejné louky v sobě ukrývaly opravdové přírodní poklady. Svůj domov zde našlo velké množství drobných živočichů i zázraky z rostlinné říše. Bary si ale všiml zvláštního povrchu pod jeho tlapkami. Voda, která zde vzlínala k povrchu půdy a odpařovala se, zanechala po sobě solné výkvěty, které ke svému růstu využívají rostliny bařičky či solničky přímořské. Zvláštní příchuť vzduchu mu však v těchto místech nedovolovala odpočinek.

Na samých hranicích České republiky s Rakouskem se rozhodl k různému kroku. Bez dlouhého přemýšlení naskočil do vagónu vlaku, který se právě rozjížděl západním směrem. Cosi mu napovídalo, že se vše v dobré obrátí. Při představách sladkého setkání s dětmi konečně usnul spokojeným a posilujícím spánkem.